

Biezemortel

Het is weer zover. We gaan naar Biezemortel. Daar in dat pittoreske dorpje in het Brabantse land staat een oud klooster. De monniken zijn er allang vertrokken, maar het gebouw staat er nog altijd. Het is gebouwd rond een binnenplaats die aan één zijde grenst aan de kapel en aan de andere zijden omsloten wordt door gangen en kloostercellen. Rondom dit gebouw is een klein landgoed waar het - altijd als wij er zijn - naar voorjaar ruikt. Dit klooster doet nu al jaren dienst als conferentieoord en elk jaar gaan onze pabo-4 studenten na Pasen daar naar toe om afscheid te nemen van onze Driestar Hogeschool.

Aangezien ik geen rijbewijs heb - en hoeveel grappen daarover al gemaakt zijn op deze plek is niet meer te tellen! - rijd ik traditiegetrouw mee met een collega. Onderweg hebben we een fijn gesprek en voor we het weten zijn we er alweer. We zeggen tegen elkaar: 'Toch onvoorstelbaar dat we alweer een jaar verder zijn in de tijd'. We stappen uit en wandelen tussen de bomen door naar de ingang. We worden daar verwelkomd door onze studenten en door de collega's die elk jaar weer deze week verzorgen. Ik zoek mijn kamer en installeer mijn spullen. Het voelt vertrouwd om hier weer in mijn monnikscel te zijn.

Het afscheidsprogramma gaat beginnen. Elke klas heeft een lied of stuk bedacht en brengt dat ten overstaan van een bomvolle zaal met studenten en collega's ten gehore. Altijd weer zijn onze collegiale magen enigszins samengeknepen want je weet nooit wat je hier ineens boven het hoofd hangt. Maar het valt mee. Naast mooie grappen klinken soms ineens ook woorden die over afscheid gaan. Een collega zingt achter een draagbaar traporgeltje zijn afscheidslied en even waan ik me bij de speelman achter zijn orgeltje op Montmartre in Parijs.

We gaan eten. In de refter en de serre staan grote tafels en we nemen plaats met ons bord met eten. In vreugde en ernst voeren we hier onze gesprekken. Waarom moet ik nu ineens aan het prachtige boek *Al de dagen van mijn leven* van R.F. Delderfield denken? Het voelt alsof ik word opgenomen in de oude kostschoolwereld waarover dat boek gaat. Deze kostschoolwereld is voor mij een oerbeeld van hoe een school hoort te zijn: een oud gebouw in de bossen, waar studenten en docenten samen leven en een gemeenschap van werkelijke 'Education of Mind' (John Henry Newman) vormen. Na het eten brevieren we nog even over het landgoed. De rust en vrede dalen daar – na het lawaai van de eetzaal – weldadig op me neer en onderwijl voeren we een goed en mooi gesprek. We wandelen terug en ik ga nog even naar mijn kamer om daar mijn afscheidstoespraak door te lezen. Dan spoed ik me naar de kapel waar het afscheidsprogramma wordt voortgezet. De ene klas na de andere komt op en zingt of spreekt in vreugde en tristesse zijn lied of woord. Wij als collega's zingen ons jaarlijkse afscheidslied. Aan het eind van de avond ben ik aan de beurt voor mijn speech. Daarna sluit mijn collega de avond af met het 'Zingt de Heere een nieuw lied' van Psalm 96 en voegt er enkele woorden aan toe over deze donkere wereld waar dwars door alles heen het 'nieuwe lied' Gods van de herschepping klinkt.

Tot in de kleine uurtjes praten we daarna bij. Temidden van de vreugde daalt bij de studenten ook het besef dat dit een afscheid is neer in hun ziel. Aangezien ik geen twintig meer ben, ga ik op zeker moment toch maar naar bed om nog wat te gaan slapen. Ik ga naar mijn kamer, maar kan de slaap niet vatten. Ik zie heel de geschiedenis die hier verzonken ligt voor me. Zeventien jaar geleden kwam ik hier voor het eerst. Al die jaren vormen even zovele handschriften die over elkaar heen geschreven zijn als een palimpsest in mijn ziel. Ik hoor een student die tijdens die eerste keer hier een onvergetelijk afscheidswoord sprak. Ik voer weer een gesprek op de gang dat toen en toen en daar en daar plaats vond. Langzaam val ik in slaap.

De volgende dag ontbijten we in de refter. We pakken onze koffers in en ik loop naar de parkeerplaats. Ik mag mee rijden met een aantal studenten die ook naar Sliedrecht moeten. Na

uitbundig geclaxonner en gezwaai ten afscheid rijden we de poort uit. Ik kijk nog even achterom en zie het oude klooster van Biezemortel verdwijnen achter de einder.

Dr. Ewald Mackay